

ПАМЕЛА ТРАВЪРЗ

МЕРИ ПОПИНЗ И СЪСЕДИТЕ

ОТ НОМЕР ОСЕМНАЙСЕТ

Част 8 от „Мери Попинз“

Превод от английски: Анелия Янева, 2001

chitanka.info

На Бруно

Хряс! И чашата за чай се удари в ръба на купата със сапунена вода. Госпожа Брил, която миеше съдовете от китайски порцелан, бръкна до лакти сред пяната бели искрящи мехурчета и измъкна двете части на счупеното.

— Хубава работа — рече тя и безуспешно се опита отново да ги събере в едно. — Е, ако не друго, то тия парчета сигурно ще послужат на някого за нещо.

И тя запрати двете части от чаената чашка с нарисувани по тях виещи се розови клонки и незабравки в кофата за боклук.

— За какво ли могат да послужат тези парчета порцелан? — попита Майкъл.

На кого ли му е притрявала счупена чаша за чай, зачуди се той. Това му се виждаше доста глупаво хрумване.

— Че откъде мога да знам? — ядоса се госпожа Брил. — Просто така е прието да се назава. А сега се захващай с твоята работа и стой мирен, за да не счупим още нещо.

Майкъл седна с тежка въздишка на пода и започна да поема от нея измитите чинии, после ги подсушаваше с кърпа и те искряха от чистота.

Ельн отново караше една от онези ужасни настинки, Робъртсън. Ай както обикновено спеше насред ливадата, а господин Банкс според обичая си почиваше след обилния обяд върху софата във всекидневната.

— А на мен пак няма кой да ми помогне — оплака се госпожа Брил.

— Ето, Майкъл ще свърши каквото трябва — каза Мери Попинз, взе нова кърпа и я тикна в ръцете на момчето. — Ние останалите отиваме на пазар и ще донесем всички необходими покупки. Това също е помощ.

— Че защо пък точно аз? — замърмори недоволно Майкъл и ритна крака на стола. На него по му се щеше да ритне крака на Мери Попинз, но никога не би посмял да го направи.

Ходенето за покупки беше много специално занимание, защото всеки път, щом платяха сметката, бакалинът раздаваше на всеки от тях, дори на Мери Попинз, по един чудесен бонбон с ликъор.

— А защо да не си ти? — стрелна го Мери Попинз с един от най-свирепите погледи на своите сини очи. — Предишния път беше ред на Джейн, а все някой трябва да помогне на госпожа Брил.

Майкъл знаеше, че на това няма как да се възпротиви. Дори да споменеше бонбоните с ликъор, в отговор щеше да получи само един кос и неодобрителен поглед. Е, сигурно и на краля, помисли си той, понякога му се налага да бърше чиниите.

Накрая Майкъл изрита яростно още веднъж крака на стола, докато Мери Попинз, Джейн с пазарската мрежа, близнаците и Анабел, натоварени в детската количка, се отдалечаваха по градинската пътека.

— Не ги лъскай чак толкова старателно, нямаме време за това. Само ги подсушавай и ги слагай една върху друга — посъветва го госпожа Брил.

И така, седеше си той край струпаните на купчина съдове и си налагаше да ги бърше колкото се може по- внимателно, макар в действителност да му се щеше да се тръшка и да рита.

След известно време, което се видя на Майкъл цяла година, те се завърнаха от пазара, доволни и усмихнати и, той беше сигурен, с по един ликъорен бонбон в устата. Джейн подаде един и на него, леко разтопен от топлината на дланта ѝ.

— Този бакалинът ти го праща специално. А по пътя за насам някой изгуби кутията с какао.

— Някой ли? — язвително попита Мери Попинз. — Нали именно ти, Джейн, носеше мрежата с покупки? Тогава кой друг може да я е изгубил?

— Е, предполагам, че е паднала от мрежата някъде в парка. Ще се върна да я потърся, Мери Попинз.

— Но не точно сега. Станалото станало. Някой губи, друг намира. Освен това е време за чай.

Тя извади малките от количката и ги подкара като стадо козлета пред себе си по стълбата към втория етаж. Само след миг всички бяха насядали около масата в детската стая и очакваха да получат препечени филийки, намазани с масло и кекс. С изключение на бонбоните с ликъор всичко си беше постарому. Чадърът на Мери

Попинз с дръжка като папагалска глава, нейната шапка, която този ден беше закичена с розов цвят, ръкавиците и дамската ѝ чанта бяха подредени прецизно по местата си. Децата пък бяха разположени на своите места. Мери Попинз се зае с обичайната за всеки следобед работа — досущ като някоя вихрушка тя поставяше всяко нещо на мястото му.

— Днешният ден е съвсем обикновен и по нищо не се различава от останалите — рече си къщата на номер седемнайсет и се заслуша в обичайните звуци и движения из нея.

Къщата на номер седемнайсет обаче грешеше, защото точно в този момент звънецът на вратата издрънча и госпожа Брил се втурна в гостната с някакъв жълт плик в ръката.

— Телеграма! — обърна се развлнувано тя към госпожа Банкс.
— Сигурно леля ви Флоси си е счупила някой крак, а може и да е нещо още по-лошо. Нямам вяра аз на телеграмите!

Госпожа Банкс пое плика с трепереща ръка. Тя също не очакваше нищо добро от телеграмите — винаги съдържаха неприятни вести. И

заобръща нерешително плика ту от едната, ту от другата страна.

— Е, няма ли най-сетне да го отворите?

Госпожа Брил с нетърпение очакваше да научи лошите новини.

— Не, нямам сили за това — отвърна госпожа Банкс. — Най-добре е да почакам, докато съпругът ми се прибере у дома. Пък и тя е адресирана до него, ето вижте — „Джордж Банкс, улица «Черешова» №17“.

— Така е, но ако е нещо спешно, после ще съжалявате, че не сте я отворили веднага. Въпреки че е адресирана до него, телеграмата сигурно се отнася и до всички останали в къщата.

И госпожа Брил неохотно напусна стаята. Тя би била доволна да научи някая лоша вест.

Госпожа Банкс впи очи в жълтия плик. Той стоеше опрян до снимката в рамка върху полицата над камината и невъзмутимо пазеше своята тайна.

— Възможно е това все пак да са добри новини — рече си обнадеждена тя. — Госпожа Брил не може да знае всичко.

Въпреки това обаче госпожа Банкс се надяваше този ден съпругът ѝ да се върне колкото се може по-рано от работа.

Така и стана.

Той слезе от автобуса на спирката в края на улица „Черешова“ и със спокойна крачка се упъти към дома покрай номер двадесет и първи — къщата на адмирал Бум, която бе построена във формата на кораб. После мина до живия плет от орлови нокти на номер двайсет, заобиколи номер деветнайсет, в чиято градина имаше езерце с рибки и най-накрая стигна номер осемнайсет.

Тук той рязко спря изненадан, но съвсем не и очарован. Край портата се бяха струпали всички негови съседи и оживено говореха в един глас. Адмиралът и госпожа Бум, господин Двайсет, госпожа Деветнайсет и госпожица Ларк от номер шестнайсет. В това, разбира се, нямаше нищо странно. Какво толкова — събрали са се стари приятели.

Онова, което прекъсна разходката на господин Банкс обаче, беше една палатка на бели и червени ивици, с каквито обикновено покриват отворените шахти и други дупки по улиците. На всичкото отгоре край нея стоеше мускулест работник и разговаряше с малката група съседи.

— А, ето ви и вас отляво на борд, Банкс! — разнесе се гръмливият глас на адмирала. — Само вие бихте могъл да разберете какво мисли да прави този приятел тук.

— Аз не мисля, а знам — кротко каза работникът. — Проверявам ето тази къща тук за повреди и дали има нужда от потягане и поправка.

— Но тя е празна — бързо отвърна господин Банкс. — Пустее вече години наред.

— Е, няма да стои празна още дълго — отвърна работникът. — Скоро пристигат нови наематели.

— Но това е невъзможно — отвърна потресен господин Банкс. — Ние и така си я харесваме. На всяка улица трябва да има по една запустяла къща.

— Това пък защо?

— Ами — започна неуверено господин Банкс, — за да могат хората да я пълнят със своите мисли и мечти, да си представят съседите, които биха искали да имат. Ние не можем да приемем току-така някой непознат, нали ме разбирате.

При тези думи от групичката около него се разнесе одобрително мърморене, защото всички си спомниха за своите любими необитаеми стаи на номер осемнайсет.

Според адмирала в тях се беше настанил един морски капитан, който навремето е плавал заедно с Нелсън и всеки миг е готов, независимо какво е времето, отново да вдигне котва и да отплава в открито море.

Госпожа Бум си представяше, че това е домът на едно малко момиченце с прива кафява коса, също като онова, което тя си мечтаеше да има. То сигурно се носеше из стаите, лекокрило като пеперуда и тихичко си пееше нещо.

Господин Двайсет, чиято съпруга никога не играеше шах с него, имаше на номер осемнайсет приятели, които приличаха на живи шахматни фигури — черни и бели крале и кралици, офицери, марширащи от ъгъл до ъгъл и конници, които препускаха по стълбите надолу.

Госпожа Деветнайсет, която бе твърде романтична особа, вярваше, че в запустялата къща живее нейната баба, която тя никога не беше виждала. Старата жена разказваше увлекательни истории преди

сън, плетеши изящни блузи и рокли за внучката си и винаги носеше сребърни чехли, дори рано сутрин.

За госпожица Ларк от номер шестнайсет — най-голямата къща на улица „Черешова“, това бе домът на едно кученце, което си приличаше като две капки вода с нейния Андрю. То имаше аристократичен произход, беше от най-елегантната кучешка порода и за нищо на света не би си избрало за приятел един вулгарен помияр, както стори Андрю.

Господин Банкс предпочиташе да си представя, че в мансардата на номер осемнайсет живее един мъдър старец, който имаше много специален телескоп. Ако човек погледнеше през неговото кръгло стъклено око, можеше да види от какво се състои Вселената.

— Според мен — обърна се той към работника, — никак не е подходящо да се живее в къща, която толкова време е била необитаема. Проверихте ли тръбите и канализацията вътре?

— Всички са в изрядно състояние.

— Ами комините? Готов съм да се обзаложа, че са пълни с гнезда на скорци.

- Чисти са като полицейска свирка — отвърна работникът.
- Тогава мебелите — мишките вероятно са прояли цял лабиринт из дюшеците, а в кухнята е пълно с хлебарки.
- Няма нито мишки, нито хлебарки.
- Със сигурност обаче всичко е потънало в прах, дебел цял инч^[1].

— Който и да се нанесе в къщата — рече работникът, — няма да има нужда дори от бърсалка за прах. Всичко е като ново. Освен това — продължи той и започна да прибира палатката си, — къщите са за това да живеят хора в тях, а не някакви си измишльотини.

— Е, щом вече е решено, нека така да бъде — въздъхна госпожица Ларк. — Хайде, Андрю, идвай. Желания, да си вървим у дома.

И тя се отдалечи с унил вид, а кучетата от двете ѝ страни изглеждаха по-потиснати дори от господарката си.

— Трябаше да отидеш в морето — рече адмиралът, гледайки гневно работника.

— Защо?

— Морякът стои винаги на палубата на своя кораб и не притеснява онези, които живеят на сушата.

— Не понасям корабите, хваща ме морска болест. Пък и не аз съм виновен за всичко това. Беше ми наредено да „придвижа тази работа“ и аз го сторих. Наемателите се нанасят утре.

— Утре?! — извикаха всички в един глас.

Това наистина беше ужасно.

— Да си вървим у дома — опита да склони съпруга си госпожа Бум. — Бинокъл е приготвил къри за вечеря, а това е едно от любимите ти ястия, нали, скъпи?

Бинокъл беше пенсиониран пират, който се грижеше всичко да е както трябва в дома на адмирал Бум, построен във формата на кораб.

— Добре тогава, моряци, да вдигаме котва и да отплаваме. Тук повече нямаме работа.

Адмиралът подхвана госпожа Бум под мишница и потътри крака по улица „Черешова“, последван от госпожа Деветнайсет и господин Двайсет, които изглеждаха еднакво умърлушени.

— Ама че странни хора сте вие — промърмори след тях работникът, докато събираще палатката и инструментите си. — Толкова шум заради едно нанасяне на новодомци в празна къща!

— Вие нищо не разбираете — каза господин Банкс. — За нас тя съвсем не е празна, дори напротив!

След тези думи му обърна гръб и се упъти към собствената си къща. Оттатък улицата можеше да се чуе как Пазача на парка прави редовната си обиколка.

— Спазвайте правилника! Не нарушавайте разпоредбите!

Скорците върху комина на номер седемнайсет цвъртяха оглушително. Откъм детската стая се носеха смях и викове, а от време на време се дочуваше и гласът на Мери Попинз. В общата врява господин Банкс можеше да различи неспирното хленчене на Елън, тракането на съдовете в кухнята и хъркането на Робъртсън Ай — все познати домашни звуци и шумове, които не се променяха с времето и му създаваха чувство за уют и топлина.

Но от днес нататък всичко вече ще е различно, помисли си той.

— Имам новини за теб — рече мрачно на госпожа Банкс, която го посрещна на вратата.

— Аз пък имам новини за теб — отвърна тя. — Върху полицата на камината те чака телеграма.

Господин Банкс взе жълтия плик, отвори го с ножа за хартия, прочете съобщението и замръзна на мястото си.

— Не стой така, Джордж! Кажи какво става! Да не се е случило нещо с леля Флоси? — разтревожено възклика госпожа Банкс.

— Не е от леля Флоси, тя никога не праща телеграми. Ще ти прочета какво пише:

Идвам да живея на номер осемнайсет.
Пристигам утре в 4:30 часа. Водя Лути.
Не се нуждая от помощ.

Господин Банкс замълча за миг.

— Подписано е от Юфемия Андрю — рече той най-накрая.

Госпожа Банкс издаде слаб писък.

— Госпожица Андрю! О, това не е за вярване! Нашият скъп номер осемнайсет!

Заштото госпожа Банкс също имаше приятелка в къщата на номер осемнайсет — една дама, която много приличаше на нея и когато някой път госпожа Брил вземаше дълъг почивен ден, за да навести бебето на племенницата на братовчедка си, Елън отново беше настинала, а Робъртсън Ай спеше в розовите лехи, тя протягаше съчувствено ръце към госпожа Банкс и възкликаше съчувствено: „О, колко ужасно! Чудя се как ще се справиш с всичко това, скъпа!“.

Тези думи винаги носеха голямо облекчение на госпожа Банкс. А от днес нататък вече трябваше да посреща несгодите съвсем сама!

— Ами Лути — изплака тя. — Това пък кой може да е?!

— Може би не е „кой“, а „какво“. Някое от нейните лекарства например.

Господин Банкс се свлече върху един стол и хвана главата си с ръце. Госпожица Андрю работеше като негова гувернантка, когато беше още малко момче. Една дама, по неговото мнение здрава като камила, която пиеше хапчета с шепи. Тя беше толкова строга и взискателна, така твърда и непреклонна, че всички я знаеха като Свещеното страшилище. И именно тя от целия човешки род идваше да живее в съседната къща, изпълнена с техните мечти и копнежи.

Той отново хвърли поглед към телеграмата.

— Не се нуждаела от помощ. Е, Господ да я благослови за това. Значи няма да се налага да паля камината в спалнята ѝ, както правех, когато дойде да ни гостува, а после най-неочаквано изчезна и отиде на пътешествие из Южните морета.

— Да беше си останала там — рече госпожа Банкс. — Ела, скъпи, трябва да предупредим децата за това.

— На мен пък ми се иска сега аз да съм из Южните морета, навсякъде другаде, но не и тук.

— Хайде, Джордж, не бъди толкова мрачен!

— Че защо пък не? Ако човек не може да е мрачен в своята собствена къща, тогава къде му е позволено това, питам те аз?!

И господин Банкс тежко въздъхна, докато следващите съпругата си по стълбището. Приличаше на човек, пред чиито очи светът се сгромолясва.

В детската стая цареше връвява. Анабел удряше с лъжицата си по масата, близнаците Джон и Барбара се опитваха да се избутат един другиго от столовете, а Джейн и Майкъл се караха кой да вземе последната препечена филийка.

— Това детска стая ли е, или клетката на маймуните в зоопарка? — питаше в това време Мери Попинз с най-строгия си глас.

— Клетката на... — дръзко понечи да отвърне Майкъл, но в този момент вратата внезапно се отвори.

— Трябва да ви съобщим нещо — обяви госпожа Банкс. — Днес пристигна телеграма.

— От кого? — попита Джейн.

— От госпожица Андрю. Вие помните ли госпожица Андрю?

— Свещеното страшилище! — извика Майкъл.

— Шт! Винаги трябва да се държим и говорим възпитано! Та тя идва да живее на номер осемнайсет!

— О, не! — развикаха се децата.

Те наистина си спомняха госпожица Андрю — как веднъж беше пристигнала на гости у тях, а после изчезна по много загадъчен начин.

— Но тя си е наша! — продължаваше да вика Майкъл. — Номер осемнайсет ни принадлежи. Госпожица Андрю не може просто ей така да пристигне и да се нанесе в нея!

И момчето едва не се разплака.

— Боя се, че точно така ще стане — каза госпожа Банкс. — При това още утре. И води със себе си някой или нещо, чието име е Лути. Освен това — прибави тя увещателно, — ние трябва да се държим учтиво, нали така?

— Ще се погрижите ли децата да са винаги чисти и спретнато облечени, така че да могат да я поздравят както му е редът — плахо се обърна тя към Мери Попинз, която стоеше неподвижно като войник на пост. Беше невъзможно да се разбере какво точно мисли в момента.

— А кога те не са били чисти и спретнато облечени? — попита язвително Мери Попинз и я погледна високомерно като истинска графиня. Молбата на госпожа Банкс ѝ се виждаше направо абсурдна.

— О, никога — объркано рече госпожа Банкс, която в присъствието на Мери Попинз винаги се чувстваше като малко момиченце, а не като майка на пет деца. — Но нали знаете колко претенциозна е госпожица Андрю! Джордж! — обърна се разтревожена към съпруга си тя. — Ти няма ли да кажеш нещо?

— Не — яростно отвърна господин Банкс. — Аз нищо не искам да кажа!

И така, след като обяви лошите новини, госпожа Банкс хвана мъжа си за ръката и го изведе от стаята.

— Но аз имам приятел, който живее там! — каза Майкъл. — Казва се Гобо — клоунът, когото гледахме в цирка. Умее да разсмива всички, а самият той изглежда ужасно тъжен.

— Според мен там се намира Спящата красавица, която лежи под дантелено покривало и има капчица кръв, засъхнала на върха на

пръста й.

Джейн също имаше свои мечти за необитаемата къща.

— Не може да бъде — наоколо няма непроходима гора от бодливи тръни — усъмни се Майкъл.

— Затова пък има коприва, която върши същата работа. Мери Попинз — обърна се Джейн към неподвижната фигура, — *според теб* кой живее на номер осемнайсет?

В отговор Мери Попинз презрително изсумтя.

— Там има пет прекрасни, добри и възпитани дечица, а не като някои, да не им споменавам имената.

Сините ѝ очи бяха твърди и студени като дълбоки кладенци, но някъде на дъното им проблясваха искрици.

— Е, щом са толкова съвършени, значи не им трябва Мери Попинз. Ти си нужна на нас — подразни я Майкъл. — Сигурно и нас ще направиш толкова изрядни и безпогрешни.

— Х-м-м-м — измърмори тя, — това е малко вероятно.

— Всеки има нужда от Мери Попинз — обади се Джейн, потупвайки я по ръката с надеждата, че ще я накара да се усмихне.

— Х-м-м-м — отново рече Мери Попинз. Усмихна се обаче чак когато зърна отражението си в огледалото. Ето, всички признаваха, че не могат и миг без Мери Попинз. Че как иначе можеше да бъде?

После двата огледални образа изведнъж отново добиха непреклонно изражение.

— Хайде стига вече празни приказки! Раз-два и право в леглата!

За първи път децата се подчиниха на секундата, без да мърморят и да се помайват.

През този ден се случиха много събития и те имаха нужда да ги обмислят на спокойствие. Затова бяха много доволни, когато почувстваха върху бузките си мекотата на възглавниците и се сгущиха в топлите завивки.

Майкъл продължаваше да мисли за Гобо, а Джейн — за Спящата красавица. Сега безплътните им сенки ще напуснат къщата на номер осемнайсет, а на тяхно място щеше да се нанесе могъщата фигура на госпожица Андрю и да обсеби всичко.

— Чудя се само — обади се в тъмното Джейн, — какво ли е това Лути.

Тя никога досега не беше чувала тази дума.

— Може да е някоя животинка — отвърна Майкъл. — Най-вероятно кенгуру.

— Или пък маймунка — маймунката Лути. Нямам нищо против, ако е така — каза Джейн.

И двамата се унесоха в сън, мечтаейки за кенгуру, а може би и маймунка, които подскачат щастливо по улицата между черешовите дървета.

Оказа се обаче, че не е нито кенгуру, нито маймунка.

Следващият ден бе събота. Номер осемнайсет изглеждаше оголен и малко самотен без копривака, който доскоро го заобикаляше като непробиваема стена. Работникът беше дошъл рано сутринта, беше го орязал и отнесъл в неизвестна посока.

Всички в семейство Банкс прекараха една неспокойна утрин, а когато настъпи следобедът, госпожа Банкс като същински генерал ги подреди в стройна редица и ги поведе към дворната врата.

— Трябва да сме тук, за да я поздравим първи — каза тя. — Необходимо е хората да се държат любезно едни с други, особено с най-близките си съседи.

— Не се престаравай, скъпа — каза господин Банкс. — Тя сигурно няма да се задържи много дълго.

Джейн и Майкъл се спогледаха. Двамата си спомняха, че при своето последно посещение госпожица Андрю дойде и си замина доста бързо и неочеквано. Известна им беше и ролята на Мери Попинз при това внезапно заминаване. Децата я погледнаха скришом — тя стоеше край тях и люлееше близнаките и Анабел в количката, а лицето ѝ бе като цъфнал розов храст. Какво ли си мислеше в този момент? Сигурно никога нямаше да узнаят това.

— Ето я! — извика господин Банкс, когато един файтон, натоварен с куфари и чанти, зави от главния път по улица „Черешова“. — Тя винаги пътува с купища багаж. Само един господ знае какво има в тях.

Всички със затаен дъх се втренчиха във файтонджийския кон, който тропаше с копита по паважа, влачейки тежкия си товар. Колата мина покрай къщата на госпожица Ларк и изтрополи пред нетърпеливата група, излязла пред номер седемнайсет.

— Тпр-у-у-у! — извика кочияшът и дръпна юздите.

Превозното средство със странен вид се закова пред портата на необитаемата къща номер осемнайсет. Ко чияшът слезе от високата капра и свали няколкото куфара, струпани на покрива на файтона. После отвори вратичката и издърпа отвътре огромна кожена черна пътническа чанта.

— Внимателно, моля, тук има чупливи предмети — разнесе се познат високомерен глас отвътре.

След това се показва стъпало, обуто в черна ботинка, а после бавно се появява и цялата госпожица Андрю — едра, тромава и непохватна фигура, която тежко стъпи на паважа. Тя се огледа и измери със строг поглед членовете на семейство Банкс.

— Е, Джордж, радвам се, че не си забравил добрите си обноски. Очаквах да ме посрещнеш.

— Добре дошла, госпожице Андрю!

Господин и госпожа Банкс бяха решени на всяка цена да се държат извънредно учтиво.

— Децата също ми се виждат чисти и спретнато облечени.
Надявам се държанието им да отговаря на техния външен вид.

След тези думи шапката на госпожица Андрю се обърна към стройната фигура, облечена в синьо палто, която стоеше малко по-назад, и нервно потръпна.

— Виждам — каза госпожица Андрю, а гласът ѝ звънна обидено,
— че все още държите тази млада персона да се грижи за

възпитанието на децата. Единственото, което мога да кажа, е, че се надявам тя наистина да отговаря на изискванията.

— Така е, уверявам ви — побърза да отговори господин Банкс и се наклони към синьото палто.

— Добре дошла, госпожице Андрю — каза Мери Попинз с глас, който Джейн и Майкъл никога досега не бяха чували — сладък, скромен и смирен.

Госпожица Андрю обърна демонстративно глава и погледът ѝ се зарея някъде над върховете на дърветата в градината.

— Тук е същинска дива джунгла, Джордж. Всичко се нуждае от почистване и плевене. А какво правят онази шапка и палто насред лехите?

— Това е Робъртсън Ай — отвърна господин Банкс. — Той малко си почива.

— Посред бял ден?! Нечувано! Надявам се да вземеш мерки и това никога да не се случва в *моята* градина! Ето — обърна се тя към тежко пъхтящия файтонджа, ровейки несръчно из чантата си, — вземи ключа и внеси багажа в къщата.

— Хубаво, стига да успея да повдигна тая чанта тук — и кочияшът подаде през вратичката на файтона някакво ковчеже. — Сега вече можем да пуснем и тоя малък приятел да слезе.

Джейн и Майкъл се спогледаха. Малкият приятел! Дали това означаваше маймунка или кенгуру?

Ковчежето падна с тъп звук на земята. След него на плочника не скочи нито кенгуру, нито маймунка, а момче със странно облекло. Беше малко по-високо от Джейн и държеше в ръка голяма черна чанта. Тялото му се превиваше под нейната тежест. Семейство Банкс с любопитство взе да оглежда кръглото лице с цвят на мед и правата черна коса, която се спускаше свободно над стегнатата бяла якичка.

— Боже мили! — развълнуван прошепна господин Банкс. — Той е облечен в моите стари дрехи! Тя ги е пазила през всичките тези години!

Дребната фигурка с голф панталони, късо жакетче и големи кафяви ботинки пристъпи неуверено една крачка и отново спря с наклонена глава.

— Това е Лути — тържествено обяви госпожица Андрю. — Името му означава Син на слънцето. Той дойде заедно с мен от

островите в Южните морета, за да получи тук добро образование и да се грижи за мен. Сложи на земята моята аптечка, Лути, и поздрави нашите съседи.

Чантата беше внимателно оставена върху плочника, а преклонената глава се вдигна. Когато съзря групата край градинската врата, загорялото от слънцето лице на момчето се освети от усмивка и то пристъпи още малко напред.

— Мир и благоденствие над вашия дом — каза срамежливо и протегна ръце.

— Това съвсем не беше необходимо — остро го прекъсна госпожица Андрю. — Ние тук не използваме изразите от езика на островитяните. Едно „Добър ден“ би било напълно достатъчно.

— Мир и благоденствие и на теб, Лути — сърдечно се провикна господин Банкс. — Щастливи сме да те приветстваме. Ето точно тук в оградата има дупка — посочи той. — Можеш да минаваш през нея когато пожелаеш. Моите деца ще се радват да те видят по всяко време. Нали така, Джейн, Майкъл?

— Разбира се! — прехласнати извикаха Джейн и Майкъл. Това беше много по-добро от кенгуру или маймунка — вече имаха ново приятелче, с което да си играят!

— Джордж! — Гласът на госпожица Андрю плющеше като камшик. — Стой настрана от моите работи! Лути е тук, за да работи, а не да се забавлява! Той ще е твърде заест със своите уроци, приготвянето на каша от овесени ядки — ще се храним предимно с каша от овесени ядки, защото е много питателна — и дозирането на моите лекарства. Имам намерение да го товаря с много работа, та като се завърне на родния си остров да бъде полезен с нещо — като лекар или пък учител например. Междувременно ще продължавам да го обучавам. А за награда веднъж месечно двамата заедно ще ви посещаваме, Джордж! Сега върви да разбудиш твоя градинар и му нареди да поправи дупката в оградата! Няма да позволя никакво сноване от единия двор в другия! Всичкият багаж ли е невредим?

Тя се извърна към кочияша, останал без дъх, връчи му дребна монета и той кимна с благодарност.

— Сега вземи аптечката, Лути. Да вървим да разгледаме нашия нов дом.

И тя се устреми към номер осемнайсет. Като погледна за последно крадешком към Джейн и Майкъл — а те не знаеха да се радват ли или да съжаляват — Лути нарами товара си и последва госпожица Андрю през градинската врата. Тя се тръшна след тях.

Децата на семейство Банкс устремиха поглед в Мери Попинз. Единствено нейното лице продължаваше да грее безгрижно и радостно. Сега обаче усмивката ѝ беше загадъчна, сякаш тя споделяше никаква много голяма тайна със самата себе си.

— Да вървим да пием чай — жизнерадостно каза тя и тласна количката по пътеката. — После може да поиграем на дама.

Джейн и Майкъл обичаха играта на дама, но днес съвсем не им беше до това. Сега мислите им бяха заети с много по-важни неща. Двамата потътриха крака по пътеката след нея, размишлявайки за момчето със златно лице, което само за миг се мярна пред очите им, а после отново изчезна.

— Горкото дете! — мърмореше госпожа Банкс, поглеждайки скръбно към съпруга си.

— Нали ти казвах, че тя е Свещеното страшилище — отвърна господин Банкс и с тежка въздишка закрачи през неподдържаната си градина към спящата в лехите фигура.

Всички обитатели на улица „Черешова“, които се бяха надвесили над градинските огради, за да наблюдават събитието, тихо се прибраха по домовете си. Нищо повече не можеше да се направи.

Над улица „Черешова“ настана тишина, нарушавана единствено от гласа на Пазача в парка: „Спазвайте правилата! Не нарушавайте разпоредбите!“. А някъде съвсем наблизо се разнесоха прозевките на Робъртсън Ай, който запушваше дупката в оградата и ковеше гвоздеи в дъските. Когато всичко беше готово, той се сви направо върху тревата и отново заспа.

Малко след това гвоздеите изскочиха от дупките си, дъската се наклони настрани и дупката в оградата между двете къщи си беше пак същата като преди.

Рано на следващата сутрин, когато слънцето тъкмо се вдигаше иззад розите в парка, улица „Черешова“ все още тънеше в сладък сън и дори птичките не пееха.

Въпреки това се усещаше някакво движение. Джейн и Майкъл, единият с банан, а другият с ябълка в ръка, се промъркваха предпазливо на пръсти през детската стая на номер седемнайсет. Те внимателно заобиколиха походното легло на Мери Попинз, която спеше толкова неподвижно и безшумно, сякаш беше манекен във витрината на някой магазин. Двамата се усмихнаха победоносно един на друг — този път Мери Попинз не ги беше усетила! Но точно в този момент тя отвори сините си очи и погледът ѝ се спря право върху тях.

— Накъде сте се запътили така вие, двамата?

И тя втренчи очи в плодовете, които децата държаха в ръцете си.

Двамата подскочиха като ужилени. Все пак тя се беше събудила!

— Ами *вие* как мислите, Мери Попинз, дали е много хубаво да се яде само овесена каша — издърдори Майкъл и я погледна тревожно.

— Ние си мислеме, Мери Попинз — подхвана и Джейн, — че ако оставим храна край оградата, тогава Лути... — и тя кимна към номер осемнайсет — ... може да мине случайно оттам и да я намери.

Сестрата на Майкъл не бе по-малко уплашена от самия него.

Мери Попинз не отрони нито думичка. Тя се надигна изпъната като статуя от леглото, без да остави нито гънчица по завивките след себе си. Косата ѝ се спускаше по гърба, заплетена на плитка, а нощницата ѝпадаше на такива правилни дипли, сякаш дрехата протягаше ръка към пода.

— Подайте ми чантата. Тя виси ей там, на закачалката.

Двамата се втурнаха незабавно да изпълнят желанието ѝ. Когато си получи чантата, Мери Попинз се разрови из нея, измъкна парче шоколад и мълчаливо им го подаде. Майкъл се завтече и я прегърна през кръста. Под дланите си усети кокалестата ѝ фигура и дебелата плитка на гърба.

— Не ме стискай и мачкай така, Майкъл Банкс! Да не съм ти някое плюшено мече!

— Не, не сте плюшено мече — извика радостно той. — Вие сте нещо много по-хубаво!

— Всяко дете може да притежава плюшено мече, но ние двамата имаме вас! — допълни Джейн.

— О, нима? — рече Мери Попинз и надменно подсмръкна, докато се освобождаваше от здравата прегръдка на Майкъл. — Уверявам ви обаче, че съществува имане и имане. А сега се спуснете

колкото се може по-тихо по стълбата, моля! Нали не искате да вдигнете на крак цялата къща!

С тези думи тя ги избува през вратата и тихичко я затвори след тях.

Из цялата къща цареше тишина и всичко живо спеше. Децата се промъкнаха на пръсти по коридора, пъзниха се по перилата на

стълбището и прекосиха на прибежки градината.

Откъм номер осемнайсет не долетя никакъв звук, докато поставяха плодовете и парчето шоколад край дупката в оградата. При съседите не се забелязваше никакво движение и през цялата сутрин, докато Майкъл и Джейн си играеха сред дърветата и цветята, чак докато Мери Попинз не ги извика за обяд. Когато следобед отново слязоха в градината, бананът, ябълката и шоколадът все още стояха непокътнати на мястото си.

Тъкмо когато обърнаха гръб на дупката в ограда обаче, решени да се прибират, откъм съседната къща се разнесе странен шум — пълтен и ритмичен тътен, който продължаваше без прекъсване. Всички на улица „Черешова“ можеха да го чуят, а номер осемнайсет сякаш се тресеше от основите до тавана.

Дамата от номер деветнайсет, която беше доста нервна, се обезпокои, че този тътен може да предвещава изригването на вулкан. Според господин Двайсет обаче това беше лъвско ръмжене.

Джейн и Майкъл, които бяха установили своята наблюдателница сред клоните на крушовото дърво в задния двор, усещаха, че какъвто и да е този шум, той със сигурност е знак, че нещо предстои да се случи.

И то наистина стана.

Предната врата на номер осемнайсет се отвори и през прага ѝ прекрачи дребна фигурка, която предпазливо се огледа на всички страни. После съвсем бавно заобиколи къщата и се приближи към дупката в оградата. Като зърна плодовете и шоколада, момчето се престраши и ги докосна внимателно с изящната си ръка.

— За тебе са! — извика Джейн, спусна се бързо по крушовото стебло и тупна на земята, а веднага след това и Майкъл се озова на колене до нея.

Лути вдигна очи и широка усмивка озари лицето му. Заприлича на истинско слънце. После момчето протегна ръце към тях.

— Мир и благополучие! — срамежливо прошепна то и наклони глава на една страна, заслушано в тътена. — Миси спи следобед от два до три часа, затова дойдох да видя какво има край оградата.

Значи това все пак не било нито тътенът на изригващ вулкан, нито лъвско ръмжене, а хъркането на госпожица Андрю!

— Плодовете са от нас двамата с Джейн — уточни Майкъл, — а шоколадът е от Мери Попинз.

— Мери Попинз? — повтори Лути и замърмори под нос, сякаш едва сега си спомняше нещо отдавна забравено.

— Ето я там — каза Майкъл и кимна към Мери Попинз, която стоеше под крушата и люлееше количката с Анабел.

— Мир и благоденствие и на нея! — каза Лути и помаха с ръка към изправената като колона фигура със затъкнат в шапката розов цвят.

— Ще скрия тези подаръци в джобовете си и ще ги изям през нощта в леглото. Миси яде само каша от овесени ядки.

— Хубаво ли ти е леглото? — попита Джейн, която искаше да разбере всичко, което се случва на номер осемнайсет, дори най-малките подробности.

— Е, може би е малко по-меко от обичайното. На острова ние спяхме върху рогозки, които мама ни плетееш от палмови листа.

— Нали можеш да легнеш на пода — каза Майкъл. — Това ще е горе-долу същото.

— Не може, трябва да се подчинявам на това, което ми е наредила Миси. Аз съм тук, за да й помогам — да отмервам многобройните й лекарства, да пригответ овесената каша, когато огънят вече добре се е разгорял и да науча колко е седем по седем. Така й обещаха моите родители, защото мислеха, че е начетена личност и някой ден ще ме върне обратно на острова изучен и преуспял.

— Не се ли чувстваш много самoten тук? — попита го Джейн. — А на твоите родители не им ли е мъчно за теб?

Момичето си помисли как би се почувствовало то самото, ако госпожица Андрю го отведе някъде надалеч от неговите родители и колко биха страдали те. Не, това никога не можеше да й се случи, пък дори да й предлагаха в замяна цялото знание на света!

Личицето на Лути се сгърчи и усмивката му се стопи.

— Аз съм обречен на самота — отвърна той с глух глас. — Но обещанието си е обещание. Ако им потрябвам отново, те ще пратят...

— Телеграма! — възклика Майкъл. — В жъlt плик!

Получаването на телеграма винаги е било вълнуващо събитие.

— На острова ние нямаме такива неща. Но моята баба Керия ме успокoi с думите: „Когато ни потрябваш, то ще се разбере“. Тя е много мъдра жена. Може да гадае по звездите и разбира какво казва морето... Но, я чуйте! Часовникът бие! — Лути постави ръка зад ухото си и се

заслуша в ударите на църковния часовник отвъд парка. — Едно, две, три! — отборои той.

В същия миг тътенът откъм номер осемнайсет внезапно спря, сякаш някой го изключи.

— Миси се събуди!

Лути набързо събра плодовете и шоколада и трескаво ги напъха по джобовете си.

— Мир и благodenствие — вдигна ръка за прощален поздрав той и искрящите му очи се спряха последователно на Мери Попинз, Джейн и Майкъл.

После се обърна и хукна през градината, а старите кафяви обувки на господин Банкс тъпчеха тревата под стъпките му.

Братата се отвори и къщата го погълна в търбуха си. Над номер осемнайсет се възцари отново предишната мъртва тишина.

И на другия ден, и всеки следващ ден оттогава нататък точно в два часа откъм номер осемнайсет пак се разнасяше монотонен тътен.

— Но това е нетърпимо! По-добре да не се бяхме раждали! Трябва да се оплачем на Министър-председателя! — говореха помежду си хората от улица „Черешова“.

Но те добре разбираха, че дори Министър-председателя не би могъл да спре нечие хъркане, както не би могъл да каже: „Спри!“ на разразилата се буря. Затова не им оставаше нищо друго, освен да се мръщят и да търпят.

Точно това правеха и сега. И както мълчаха и понасяха стоически това нещастие, те изведнъж осъзнаха, че хъркането на госпожица Андрю си има и своите добри страни. То им даваше възможност точно между два и три да се срещат с непознатото момче с мургава кожа, което тя бе довела чак от другия край на света. Иначе никога нямаше да могат да го разгледат на спокойствие също като някоя екзотична животинка, затворена в клетка.

Освен плодовете, които Майкъл и Джейн всеки следобед оставяха край дупката в оградата — по това време Мери Попинз винаги се навърташе в задния двор — Лути скоро се видя обсипан с подаръци.

Госпожа Деветнайсет му подари хартиено ветрило — също като онова, което мечтаеше да направи за несъществуващата си баба.

Господин Двайсет — мрачен и свит човек, му поднесе цар и царица от един стар шах, който откри на тавана.

Адмирал Бум го поздрави със: „Здравей, моряче!“ с такъв гръмовен глас, който можеше да вдигне и мъртвите от гроба, но не и да събуди госпожица Андрю. Той му подари малко дървено кану, дълго колкото педя, украсено с изящна дърворезба. Повърхността му беше потъмняла и изльскана от дълго прехвърляне по джобовете на панталона.

— Това е моят талисман! — обясни той. — Цял живот ми е носил късмет, още когато бях обикновен юнга и плавах из Южните морета.

Бинокъл, пиратът в пенсия, му даде кинжал със счупен връх.

— Този не е най-добрият ми нож — извинително рече той. — Но ще ти послужи да прережеш едно-две гърла, ако някога решиш да станеш пират.

Лути нямаше никакво желание да става пират, а още по-малко да прерязва нечие гърло. Въпреки това прие с благодарност кинжала и внимателно го скри в дрехата си, в случай че се натъкне на госпожица Андрю.

И Пазача на парка му донесе подарък — лист от книга, върху който с големи букви беше напечатано: „Спазвай разпоредбите! Не забравяй парковия правилник!“.

— Това ще ти послужи, ако някой ден решиш да дойдеш в парка — каза убедено той.

Лути внимателно прочете буква по буква написаното.

— Какво означава „правилник“? — заинтересува се той.

Пазача на парка се почеса по главата.

— И аз самият не знам точно, но това със сигурност е нещо, което не бива да забравяш.

Че как можеше да помни нещо, щом дори не знае какво е! Това прозвуча на Лути като истинска загадка, но той прибра листа в джоба си и реши да размисли върху написаното на него.

Дори Андрю и Желания от номер шестнайсет дотичаха при момчето, всеки с по един кокал между зъбите. Когато Лути отвори градинската порта, те оставиха кокалите на земята пред него. После се

върнаха у дома, пристъпвайки наперено, размахали опашки и изпълнени с чувството, че са ужасно щедри и благородни.

— Мир и благоденствие! — пожела им с усмивка Лути, както казваше на всички останали обитатели на улица „Черешова“. После ритна кокалите под плета, та един ден някое друго куче да ги открие и вземе.

Всеки искаше да се запознае с момчето от островите. Макар да бяха загубили номер осемнайсет, обитателите на улица „Черешова“ получиха в замяна един малък мургав чужденец, който всеки ден по един час се усмихваше широко срещу тях и ги благославяше.

Но единственият си свободен час през деня Лути прекарваше най-вече с Джейн и Майкъл. Отворът в оградата вече не бе просто дупка, а място за среща между севера и юга, където розовите храсти и канделките се сплитаха с листа от кокосови палми.

Джейн и Майкъл деляха играчките си с Лути и го учеха на дама. Той пък им показваше как се свири на листо, описваше живота на кораловите острови и разказваше преданията на племената, които живееха по тях и наричаха родината си Земя на слънцето. Най-много обичаше да си спомня за своята баба Керия, която знаела езика на птиците и зверовете и умеела да укротява гръмотевиците. На Джейн и Майкъл много им се щеше и те да имат такава мъдра жена за баба. Двамата бяха сигурни, че леля Флоси никога не би успяла да се справи с мълниите и светковиците. Единственото, което можеше да направи, бе да избяга и да се скрие под леглото.

Понякога, сякаш съвсем случайно — но децата знаеха, че нищо не става просто така — Мери Попинз наминаваше при тях, люлееше Анабел в количката, забавляваше Джон и Барбара или пък седеше на градинската пейка и четеше „Всичко, което трябва да знае една истинска дама“.

Един ден, когато часовникът удари два, а Джейн и Майкъл отидоха при дупката в оградата, те видяха, че Лути не ги чака на уреченото място.

Беше понеделник, ден за пране. Навън беше мрачно и мъгливо, сякаш облаците бяха глътнали слънцето.

— Ама че късмет! — мърмореше госпожа Брил, докато простираше чаршафите на простора. — Аз искам слънце, ама то ме не ще.

Мъглата не разтревожи Джейн и Майкъл и те продължиха да чакат, надзъртайки през оградата с надеждата да видят познатата фигура. Но когато Лути най-сетне дойде, това не бе момчето, което те познаваха. Той ходеше превит и накуцващ като някой много стар и болен човек, притискайки с ръце гърдите си. Когато се свлече без сили на тревата до тях, те видяха, че плаче.

— Какво има, Лути? Донесохме ти няколко круши, не искаш ли да ги опиташ?

— Не, не, моето сърце ми създава тревоги. Сякаш се опитва да ми каже нещо — чувам го как бие!

— Къде? — притеснено попитаха двамата и напрегнато се ослушаха, но единственият звук, който чуха, бе хъркането на госпожица Андрю.

— Ето тук — потупа гърдите си Лути и се олюля напред-назад. — Те ми се обаждат — чук, чук, чук! Керия ми каза, че аз ще разбера! Казват ми да се връщам у дома! Но какво ли бих могъл да сторя? — И той погледна децата с влажни очи, от които се лееха сълзи. — Сигурно дамата с цвете върху шапката ще ме разбере!

— Мери Попинз! — извика Майкъл. — Мери Попинз, къде си!

— Нито съм глуха, нито пък съм чак на Тимбукуту. А ти, Майкъл, не си хиена, че да виеш така. Възпитаните хора говорят тихо. Освен това Анабел спи.

Шапката с разцъфнала роза върху периферията приближи плавно към оградата.

— Кажи ми какво е станало, Лути! — рече Мери Попинз и сведе очи към хлипащото момче.

— Чух нещо да чука вътре в мен, ето точно тук — и Лути постави длан на мястото, където се намираше сърцето му. — Мисля, че те ме викат.

— Значи е дошло време да се прибираш у дома. Мини през дупката и ме следвай.

— Ами Миси? Какво ще стане с нейната овесена каша, лекарствата ѝ и моето обучение в различни полезни неща? — попита притеснено Лути.

— Госпожица Андрю може и сама да се погрижи за всичко това — отвърна твърдо Мери Попинз. — А сега елате с мен. Нямаме много време.

Джейн и Майкъл помогнаха на Лути, който все още се двоумеше, да мине през оградата. Мери Попинз го хвана за ръка, придърпа го пътно към себе си зад количката и малката процесия пое по дългите коридори между белите чаршафи.

Всички пазеха тишина, докато си проправяха път през мъгливата градина, по улица „Черешова“, където от дърветата висяха зрели череши, а всяко клонче сега беше обвито в млечнобяло кълбо дим, чак до парка с неясните очертания на храсти, дървета и върхари.

Насреща им се устреми Пазача на парка, задъхан като усърдно куче.

— Спазвайте разпоредбите! Не забравяйте парковия правилник! Вие имате един лист от него! — обърна се той към Лути.

— Вие сам си ги спазвайте — каза Мери Попинз. — Ей там се въргаля някакъв неприбран лист хартия. Веднага да го хвърлите в коша!

Пазача на парка се обърна намусен и се упъти към кошчето за боклук.

— За коя се мисли тя?! — мърмореше той, но не получи никакъв отговор.

Мери Попинз продължи да крачи решително напред и поспря само на брега на езерото, за да се полюбува на собственото си отражение. Днес отново имаше роза върху шапката, а на раменете си беше наметнала широк плетен шал, отрупан с розови цветове, в тон с този на периферията.

— Къде отиваме, Мери Попинз?

„Къде ли можеше да отиват в тая влажна мъгла?“ — помисли си Джейн.

— Върви, върви и не изоставай! — само отвърна Мери Попинз.

На децата се стори, че тя лека-полека пое към небето, поставяйки един след друг обутите си в стегнати ботинки крака върху облаците, сякаш те бяха стълба, и буташе количката пред себе си както когато изкачва някое възвишение.

Внезапно осъзнаха, че те всички са се упътили към небето, оставяйки парка далеч зад себе си, пристъпвайки по кълбестата мъгла, сякаш тя бе твърда като снежна пряспа. Лути се притискаше към Мери Попинз — очевидно според него тя бе единственото сигурно и устойчиво нещо, останало на този свят. Те двамата бутаха количката, а Джейн и Майкъл ги следваха по петите.

— Спазвайте разпоредбите! — извика подире им Пазача на парка. — Не можете да се катерите по облаците! Това е нарушение на правилника! Ще алармирам незабавно Министър-председателя!

— Направи го! — извика през рамо Мери Попинз и поведе малката дружина все по-нагоре и по-нависоко.

Колкото повече се изкачваха, толкова облаците и мъглата ставаха все по-плътни и твърди, а небето около тях — все по-ярко. Най-накрая стигнаха върха на стълбата и пред тях се ширна искрящо небесно поле, бяло и равно като порцеланова чиния. Насреща им висеше слънцето и пръскаше наоколо златни лъчи. Точно срещу него за огромна изненада

на децата, беше луната, огромна и кръгла, провесена като котва в края на един облак.

Навсякъде беше отрупано с най-различни предмети — чадъри, ръчни чанти, книги, играчки, пакети, бухалки за крикет, шапки, палта, чехли, ръкавици — все неща, които хората обикновено забравят след себе си в автобуса или влака, или върху пейките в парка.

Сред целия този пъстър панаир стоеше старо очукано и нащърбено кресло с малка желязна готварска печка край него. В креслото седеше плещив човек и тъкмо надигаше към устните си една димяща чаша.

— Чично, спри! Да не си посмял да изпиеш това!

Гласът на Мери Попинз разсече остро тишината и чашата със звън падна обратно в чинийката.

— Какво, какво? Кой? Къде? — Човекът рязко вдигна глава. — А, ти ли си, Мери! Така ме изплаши! Тъкмо се канех да отпия гълтка горещ шоколад.

— Точно така! А прекрасно знаеш, че горещият шоколад приспива!

Тя протегна ръка и решително му отне чашата.

— Не е честно — оплака се нещастният човечец. — Всеки друг по света може да си позволи нещо топло и разпускащо за пиене преди сън, но не и бедният Лунен човек. Единствен аз съм задължен да стоя на пост ден и нощ и да следя за всичко. В края на краищата хората трябва да са малко по- внимателни със своите вещи и да не губят кутиите с какао на прах и чашките с чинийки, в които можеш да си сипеш горещ шоколад.

— Това е нашата чаша! — извика развълнуван Майкъл. — Когато я счуши, госпожа Брил рече, че тя сигурно ще свърши работа на някой друг!

— Точно така. Аз залепих двете части. След това някой си загуби кутията с какао на прах...

И той погледна към шарената тенекиена кутия, която стоеше на ръба на печката. Джейн си спомни, че същата кутия беше изпаднала от пазарската мрежа, когато се връщаха у дома от бакалията.

— Пък имах и пакетче захар от по-рано, та като се събраха на едно място тези три неща, просто не можах да устоя. Много съжалявам, Мери! Повече няма да правя така, обещавам!

Лунния човек изглеждаше много засрамен от постыпката си.

— Повече няма и да имаш такава възможност — каза Мери Попинз, грабна кутията с какао от печката и я пъхна в чантата си.

— Е, сбогом, горещ шоколад, сбогом, сладък сън! — горчиво въздъхна Лунния човек. После се усмихна и погледна към Джейн и Майкъл. — Срещали ли сте някой друг като нея? — попита той.

— Никога, никога! — извикаха в един глас двамата.

— Разбира се, че не сте — гордо се усмихна той. — Тя е една и единствена.

— Всички неща ли идват право на луната? — Джейн се замисли за купищата изгубени от хората вещи, чудейки се дали тук има достатъчно място за тях.

— Повечето, да — отвърна Лунния човек. — Това е нещо като склад за изгубени вещи.

— А какво има оттатък? Ние виждаме само едната страна на луната — обади се Майкъл.

— Ex, само ако знаех, щях да знам всичко. Това е голяма мистерия и неразрешима загадка — може да се каже лице без гръб, ако питате мен. Освен това тук е много претрупано. Не бихте ли ме освободили от някои вещи? Например от нещо, което сте изгубили в парка.

— Аз мога! — извика Джейн, когато сред купчините непотребни вещи внезапно зърна опърланите краища на познат силует. — Синьото пате! — Тя посегна и издърпа избелялата играчка. — Близнаците го изтърваха от количката.

— А ето я и моята любима хармоника — и Майкъл посочи металната свирка на печката. — Жалко, че вече не може да издаде нито звук. Наистина не ми е нужна повече.

— На мен също. Опитах да свиря на нея, но нищо не се получи. Представете си само — музикален инструмент, който не издава нито звук! Вземи си я, млади момко!

Майкъл посегна към хармониката и в този миг някакъв предмет, който се намираше близо до нея, се изтърколи долу и заподскача по облака.

— О, това е мое! Моят кокосов орех! — Лути най-сетне се показва иззад полата на Мери Попинз и грабна търкалящия се предмет.

Той беше кафяв и рошав, кръгъл като топка, а едната му страна беше остригана и върху нея имаше издълбано усмихнато кръгло лице.

Лути притисна косматото нещо до гърдите си.

— Татко издълба лицето — гордо рече той. — Един ден обаче, когато приливът приойде, аз изгубих играчката си.

— Сега приливът отново ти я връща. Но ти вече трябва да поемаш по пътя си, млади момко. На острова всички те чакат, а Керия е край своето глинено огнище и прави заклинания с билки за твоето щастливо завръщане. Преди известно време баща ти си нареди ръката и има нужда от помощ, за да построи ново кану — твърдо рече Лунния човек на Лути.

— Той вече е поел по пътя към дома — каза Мери Попинз. — Затова сме дошли чак тук.

— Аха! Знаех си аз, че криеш нещо! Ти никога не идваш при мен просто да изпием по чаша чай, Мери. Или може би трябваше да кажа горещ шоколад? — дяволито рече Лунния човек.

— Искам да се грижиш за него, чично, той е твърде млад за такова дълго пътешествие.

— Нищо не би ме спряло да подам ръка и да му помогна — и сама го знаеш прекрасно. Довери се на стария си чично, скъпа!

— А ти откъде познаваш Керия? — попита Джейн. Споменаването на тази мъдра жена винаги я изпълваше с мечти и копнези. На нея също много й се искаше да я познава лично.

— Познавам я, както познавам всеки на земята. Нали това ми е работата — да наблюдавам непрестанно. Светът се върти и аз заедно с него — планини и морета, градове и пустини; листа покриват

оголелите клони, после пожълтяват и падат. Хората спят, събуждат се, работят; бебето в люлката постепенно се превръща в стара жена; виждам и мъдреци, и глупаци, ти с твоята набрана пола, Майкъл с неговото моряшко костюмче; децата на острова на Лути в Южните морета в техните люлки от палмови листа и венци от цветя, какъвто и той носеше всяка сутрин. Дрехите, в които е облечен сега, биха били крайно неподходящи за неговия остров, Мери.

— И аз така си помислих — рече Мери Попинз, разкопча стегнатата яка и с обичайната за нея скорост смъкна късото жакетче, голф панталоните и старите кафяви обувки на господин Банкс.

После, когато момчето от острова остана само по бельо пред тях, тя го уви както се опакова колет в широкия си шал на рози, който толкова подхождаше на цветето върху шапката ѝ.

— Ами моите съкровища? Аз искам да ги взема със себе си — погледна я сериозно Лути.

Мери Попинз измъкна от количката оръфан хартиен плик.

— Пфу, пфу, пфу! — изсумтя гнусливо тя, докато ровеше из джобовете на жакета.

— Позволи ми да се грижа за твоя кинжал — каза Майкъл с тайна завист. На него често му минаваше през ум да стане пират.

— Подарък не се преотстъпва. Ще го дам на баща си, за да дълбае дървото с него и да сече клони за огъня.

Лути пъхна в плика кинжала заедно с хартиеното ветрило, шахматните цар и царица и кануто от адмирала. Последно той пусна вътре някакво тъмно и лепкаво парче, загънато в носна кърпичка.

— Шоколадът! — възклика Джейн. — А ние мислеме, че отдавна си го изял!

— Това е безценен подарък — кратко отвърна Лути. — Ние на острова нямаме такива сладки неща за ядене. Затова ще им го занеса, за да го опитат всички.

Момчето протегна ръка изпод вълнения шал и пъхна и хартиения плик под него. Най-накрая вдигна рошавия кокосов орех и го притисна към гърдите си. После го хвърли във въздуха към децата.

— Спомняйте си за мен, моля — срамежливо рече той. — Много ми е мъчно, че трябва да ви напусна.

Мери Попинз сви на вързоп старите му дрехи и ги постави върху луната.

— Хайде, Лути, време е да тръгваш. Аз ще ти покажа пътя. Майкъл и Джейн, вие се грижете за малките. Чичо, помни какво си ми обещал!

Тя прегърна раменете на момчето, увити в шала с розови цветове, а то се извърна към нея с широка усмивка.

— Мир и благоденствие! — вдигна ръка Лути.

— Мир и благоденствие! — извикаха в отговор Майкъл и Джейн.

— Следвай точно нейните съвети, момче! Мир и благополучие и за теб! — каза Лунния човек.

Te видяха как се отдалечава, пристъпвайки върху белите облаци натам, където се съединяваха с небето. До него вървеше прivedена Мери Попинз и му сочеше пухкавата нишка, която се виеше посред небесната синева. Видяха как им кима с глава, как маха на прощаване, после голите му нозе заприпкаха все по-бързо и по-бързо и накрая той направи голям скок.

— О, Лути! — ахнаха ужасени децата. Но когато той се приземи благополучно на следващата пухкава купчина, въздъхнаха с облекчение. Той леко притича през нея и скочи на следващия облак. И така продължи напред, прескачайки през празните места небе между два облака.

До ушите им достигна някакъв писклив звук. Момчето от острова пееше и те дори можеха да различат думите на неговата песен.

*Аз съм Лути, син на слънцето,
облечен съм в дреха от рози
и се прибирам у дома.
Мир и благоденствие на вас, облаци!*

После той се изгуби от погледите им и песента му постепенно загълхна. Мери Попинз стоеше с изопнати рамене зад децата. Когато те потърсиха с очи луната, тя вече бе поела по обичайния си небесен път, отплувайки все по-надалече и по-надалече.

— Сбогом! — викаха Джейн и Майкъл и махаха с ръце.

В отговор им помаха едно бледо очертание на човешка длан, придружено от: „Au Revoir!“^[2].

След това Мери Попинз размаха заплашително чадъра си с дръжка като папагалска глава към децата и нареди:

— А сега ходом марш с правилния крак напред!

Розата се залюля жизнерадостно върху шапката ѝ, когато тя бутна детската количка и я подкара надолу по стръмния склон.

На Джейн и Майкъл се стори, че по-скоро се пързалият, отколкото вървят по облака, който ставаше все по-влажен и студен. Скоро през него се провидяха върхарите на дърветата в парка и внезапно вместо въздух усетиха под краката си твърда земя. Насреща по главната алея се зададоха Пазача на парка и Министър-председателя, а лицата им бяха озарени от лъчите на изгряващото слънце.

— Ето ги и тях, точно както ви казах — идват право от небето в нарушение на всички разпоредби от парковия правилник!

— Глупости, Смит! Те просто са се изгубили в мъглата. Когато тя се вдигне, ще видиш, че стъпват по земята като всички нас. Това няма нищо общо с парковия правилник. Добър ден, госпожице Мери Попинз! Искам да ви се извиня от името на Пазача на парка. Ако човек го чуе какви ги приказва, ще си помисли, че сте ходили на луната, ха-ха-ха!

И Министър-председателя весело се разсмя на собствената си шега.

— Наистина би си го помислил човек! — отвърна Мери Попинз с грациозен поклон и невинна усмивка.

— А какво направихте с другото момче — продължи да упорства Пазача. — Онова с мургавата кожа. Да не сте го оставили горе на небето?

Той беше видял Лути да се изкачва заедно с тях, а сега не го съзираще в малката компания.

Министър-председателя го изгледа строго.

— Смит, този път вече го прекалихте! Как може някой да е останал на небето, като преди това трябва най-напред да се качи там! Вие сте зърнали някакви сенки в мъглата и въображението ви се е развишло неудържимо! Сега се захващайте с работата си в парка и недейте да тормозите невинните хора, които просто се разхождат по алеите! Аз също трябва да побързам. Казаха, че има безредици и хаос на улица „Черешова“. Някой си бил загубил ума и аз трябва да разбера какво става. Приятен ден, госпожице Мери Попинз! Когато следващия път се качите на небето, моля предайте моите най-сърдечни привети на Лунния човек!

И като се заливаше от смях, Министър-председателя помаха с цилиндъра си и забърза към главната порта на парка.

Докато вървяха след него, Мери Попинз и децата скришом се усмихваха под мустак.

Изправен като истукан на сред главната алея, Пазача на парка гледаше гневно подир тях. Тази жена пак го беше направила за смях! Той можеше да се закълне, че я видя как се качва към небето. С цялото си сърце желаше да си беше останала там и никога повече да не слизи обратно!

На улица „Черешова“ наистина имаше сериозни неприятности.

Пред вратата на номер осемнайсет стоеше огромно женище. В едната си ръка държеше голяма черна чанта, а с другата си скубеше отчаяно косите и ту викаше високо, ту се давеше от плач и хлипане.

Двете кучета на госпожица Ларк, които обикновено бяха толкова тихи и приветливи, скачаха срещу нея и се съдираха от лай.

Естествено, плачещата особа бе госпожица Андрю.

Мери Попинз, която предпазливо пристъпяше на пръсти зад Министър-председателя, направи знак на децата да правят същото като нея и да пазят тишина.

По всичко се виждаше, че премиерът е много притеснен, когато приближи мястото на злощастното събитие.

— Ъ-ъ-ъ... Мадам, мога ли да ви помогна с нещо?

Госпожица Андрю го сграбчи за ръката.

— Да сте виждали Лути? — горко попита тя. — Лути е изчезнал! Загубих мяя Лути! О, нещастна аз, о!

— Ами... Хм... — огледа се притеснен наоколо Министър-председателя. — Аз всъщност не съм много сигурен какво е това Лути. — Може да е куче, котка, даже е напълно възможно да се окаже и папагал, помисли си той. — Ако ми обясните, сигурно бих могъл да ви помогна.

— Той се грижеше за мен, дозираше лекарствата и ми ги даваше в определения от лекаря час.

— О, значи е аптекар! Е, за съжаление не съм виждал никакъв аптекар наоколо, още по-малко пък някой, който се е загубил.

— Той ми приготвяше овесената каша всяка сутрин!

— А, в такъв случай излиза, че е готов. Не, и готов не съм виждал.

— Той беше дошъл с мен чак от Южните морета, а сега го загубих! — И госпожица Андрю отново се задави от ридания.

Министър-председателя изглеждаше напълно потресен. Готов — а може би аптекар — при това от Южните морета! Такъв, особено пък ако се е загубил, е много трудно да бъде открит!

— Добре, сега ми подайте тази чанта и двамата с вас ще направим една дълга разходка по улица „Черешова“. Все някой трябва да го е видял. Може би вие, а, мадам? — обърна се той към госпожица Ларк, която с всички сили се опитваше да укроти кучетата си.

— Не, нито аз, нито Андрю или пък Желания!

Тя нямаше никакво намерение да се забърква в проблемите на тая жена, която със своето хъркане подлуди цялата улица „Черешова“!

Двете кучета я последваха, все още джафкайки ожесточено.

Министър-председателя помъкна госпожица Андрю, вкопчена в ръката му, от врата на врата по улица „Черешова“.

Не, госпожа Деветнайсет не беше видяла нищо. Господин Двайсет повтори дословно думите ѝ. Той също не изпитваше никакво съчувствие към нещастието на госпожица Андрю. Тя окупира най-безцеремонно техния любим номер осемнайсет, нещо повече — барикадира се в къщата и заключи като затворник в нея прекрасното чуждоземно момче. А всички останали обитатели на улица „Черешова“ имаха възможност само по един час на ден да засвидетелстват

своята любов и уважение. Ако Лути наистина се бе загубил, то те всички от сърце му пожелаваха по-щастлива съдба.

— „Не“, „не“ и само „не“ признават за отговор тези коравосърдечни хора! Няма ли кой да ми се притече на помощ в ужасното нещастие? — ревеше госпожица Андрю и стискаше все по-здраво ръката на Министър-председателя.

Зад тях като безмълвна сянка се промъкваше детската количка, следвана от Мери Попинз, Джейн и Майкъл, които пристъпваха крадешком по тревата.

Ръката на Министър-председателя взе да изтръпва от свирепата хватка на госпожица Андрю. Тя продължаваше безутешно да ридае, влачейки го след себе си към последната къща на улицата, построена във формата на кораб, където живееше Бинокъл.

Бинокъл седеше на стълбите пред парадната врата и свиреше на своята концертина^[3]. Зад него адмиралът и госпожа Бум пееха с пълно гърло любимата си моряшка песен:

*Отплават моряците в открито море
и много бури ще гърмят и отминат
докато моят Джак
се завърне отново при мен.*

— Спрете! Спрете! — изпища госпожица Андрю. — Чуйте какво имам да ви кажа! Лути изчезна! Отишъл си е завинаги.

Адмиралът прекъсна песента насред дума. След него мълкна и концертината.

— Гръм да ме удари! Изчезнал, казвате? Не мога да го повярвам — та той е толкова умно и схватливо момче! Сигурно просто е вдигнал котва и е отишъл да се запише моряк на някой кораб за далечно плаване. Ето такова нещо може да се очаква от всяко умно и схватливо момче! Съгласен ли сте с мен, Министър-председателю?

Честно казано, Министър-председателя изобщо не споделяше подобно мнение. Според него военноморските сили разполагаха с всички аптекари и готовачи, които им бяха необходими. Но от опит знаеше, че ако се опита да оспори мнението на адмирала, онзи ще го

прати да става моряк, а той предпочиташе до края на живота си да остане сухопътна мишка.

— Ами най-вероятно е точно така — отвърна притеснено Министър-председателя. — Трябва да продължим издирването именно в тази посока.

— А аз какво да правя? — избухна госпожица Андрю. — Той изчезна и аз няма къде да отида!

— Нали имате номер осемнайсет? — внимателно ѝ напомни госпожа Бум. — Това не ви ли стига?

— Питайте тогава Бинокъл — рече адмирал Бум. — На него му се намира свободна каюта. Там има достатъчно място за вас и цялата ви покъщнина.

Бинокъл хвърли един кос поглед на адмирала, после замислено огледа госпожица Андрю.

— Е, аз сигурно ще се справя с претеглянето на дозите лекарства, освен това всеки пират умее да приготвя овесена каша. Но... — гласът му прозвуча предупредително — ... вие ще трябва да си платите цената за това.

Върху физиономията на госпожица Андрю се изписа огромно облекчение.

— О, колкото кажете! Готова съм да платя всяка цена, вие само назовете сумата!

И тя охлаби хватката си около ръката на Министър-председателя.

— О, не, тук не става дума за пари. Вие имате нужда от човек, който да ви приготвя микстурите и да ви забърква овесената каша. На мен пък ми трябва някой, който да ми чете. При това неведнъж-дваж на ден, а всеки път, когато имам миг свободно време.

— О, дори не съм мечтала за толкова добро предложение! — И лицето на госпожица Андрю се разтегна в усмивка, а то изобщо не беше свикнало да се усмихва. — Аз имам много книги, които мога да взема със себе си и да ви науча на онова, на което учех Лути.

— Вижте сега, лейди — на мен не ми трябва образование. На пирата не му е нужно да учи как да бъде пират. Но... — в гласа му отново звънна предупреждение — ... няма да приема в дома си някой, който не знае елементарните за всеки моряк неща и не умее да танцува моряшкия танц!

— Моряшки танц ли? — потресена повтори госпожица Андрю.
— И през ум не ми е минавало да танцувам подобно нещо, освен това дори не зная стъпките!

— Всеки по море или суза е длъжен да знае моряшкия танц — обади се адмиралът. — Достатъчно е само да чуете музиката. А сега дай тон, Бинокъл! Вдигаме котва!

Бинокъл се ухили на адмирала, вдигна концертината и с едно решително движение на ръката подхвани весела и жива мелодия.

Краката на адмирала сякаш сами заподскачаха. Същото сториха и краката на госпожа Бум. Министър-председателя се присъедини към тях. Когато дочуха мелодията да се носи откъм улицата, госпожа Деветнайсет и господин Двайсет взеха да се поклащат в такт.

Но госпожица Андрю стоеше като вкопана в земята каменна статуя, а лицето ѝ изльчваше непоклатима решителност. „Нищо не е в състояние да ме раздвижи — сякаш говореше изражението ѝ, — пък било то и земетресение!“

Мери Попинз ставаше все по-замислена, колкото по-неудържимо се ускоряваше ритъмът на музиката. Накрая грабна хармониката от джоба на Майкъл и я поднесе към устните си.

Тутакси от металната свирка се разнесе ясен звук, който веднага хвани ритъма на концертината. Бавно, бавно, сякаш против волята си, вкаменената фигура на госпожица Андрю разлюля поли и пристъпи с големите си стъпала, които никога преди това не се бяха движили в ритъма на танц, а сега се тътреха неуверено по земята. И така — стъпвайки ту на пета, ту на пръсти — ходилата ѝ сякаш я отнасяха в открито море.

Внезапно всички се превърнаха в моряци, начело с госпожица Андрю, която поклаща масивната си фигура в ритъма на танца.

Анабел и близнаките така люлееха количката, сякаш беше лодка в бурно море. Джейн и Майкъл подскачаха край тях, черешовите дървета огъваха клони и стебла, а черешите се люлееха лудо по вейките. Само Мери Попинз стоеше неподвижно, притиснala хармониката към устните си и изтръгваща от нея вълшебни звуци.

Най-накрая всичко свърши. Загълхна и последният акорд. Всички, с изключение на госпожица Андрю бяха останали без дъх, но особено доволни от себе си.

— Браво, моряци! — изрева адмиралтът и свали със замах шапката си пред каменната фигура.

Тя обаче изобщо не му обърна внимание. Защото съвсем случайно зърна как Мери Попинз пъхва хармониката обратно в джоба на Майкъл. Двете се изгледаха студено и продължително, сякаш два вълка се бяха изправили внезапно един срещу друг на горската пътека.

— Пак вие сте в дъното на всичко това! — Чертите на госпожица Андрю се разкривиха от ярост, когато осъзна, че Мери Попинз за втори път я беше изиграла. — Значи вие сте причината да подскачам по този ужасен и недостоен начин! Значи вие, Вие, ВИЕ сте отпратили Лути! — И тя насочи големия си треперещ от гняв пръст срещу спокойното и усмихнато лице на Мери Попинз.

— Глупости, мадам, изпаднали сте в голяма заблуда — не издържа Министър-председателя. — На никого не е по силите да принуди някой друг да танцува. Това, че играхте с нас, се дължи изключително на вашите собствени крака, а те се оказаха особено пъргави и възприемчиви към стъпките на моряшкия танц. Пък и от къде на къде такава уважавана и възпитана личност като Мери Попинз, която винаги се отнася отговорно към своите задачи и задължения, ще има нещо общо с миткането на някакви си готвачи, или още по-лошо — аптекари, из Южните морета! Това решително не може да бъде възможно! Немислимо е!

Джейн и Майкъл се спогледаха. Двамата много добре знаеха, че именно немислимото се бе случило, при това съвсем неотдавна! А сега Лути пътуваше към дома.

— Всеки трябва да има свой собствен дом — меко каза Мери Попинз, обърна рязко количката и бързо започна да се отдалечава към къщи.

— Аз също се нуждая от собствен дом — извика бясно след нея госпожица Андрю, ритайки по портата на Бинокъл.

— Ами добре дошли тогава — рече Бинокъл. — Освен ако... — Той се усмихна със смразяващата си пиратска усмивка, — ... освен ако не предпочитате номер осемнайсет.

— О, не, никога! За нищо на света! Не и без Лути!

И госпожица Андрю отново зарови лице в шепите си. Преди да се усети, Бинокъл и Министър-председателя, който все още стискаше чантата аптечка, я набутаха в къщата.

— Е, сега вече тя намери своя пристан и е на сигурно място — каза адмирал Бум.

И като хвана госпожа Бум под ръка, той ѝ позволи да го отведе вкъщи.

Вече се спускаше здрач, когато господин Банкс, прибирайки се от работа по улица „Черешова“, надзърна през прозореца на Бинокъл и любопитно задържа поглед върху онова, което ставаше вътре. Върху единствения стол в малката стая, чиста и гола като корабна каюта, седеше госпожица Андрю и гледаше като човек, току-що претърпял корабокрушение. На масата близо до нея стоеше празна чаша. Отпреде и беше приклекнал Бинокъл и като се поклащаше напред-назад, внимателно слушаше онова, което тя му четеше. Ако можеше да се съди по изражението на госпожица Андрю, това я изпълваше с безмерен гняв и отвращение.

Изправен до вратата стоеше Министър-председателя и слушаше унесено. Главата на правителството се намираше на скромната улица „Черешова“, при това в дома на един бивш пират!

Озадачен, господин Банкс поклати глава и любезно свали шапка за поздрав.

— Мога ли да бъда полезен, господин Министър-председателю? Да не се е случило нещо?

— О, Банкс, драги мой, каква горест и нещастие! Дамата, която виждате пред себе си, освободи номер осемнайсет заради изчезването на своя съквартирант — готвач ли беше, аптекар ли, не съм сигурен какъв точно. Та същият този най-неочаквано я напуснал. А Бинокъл, прислужникът на адмирала, я прибра да живее при него, но постави две много важни условия. Първо, да танцува моряшки танц и второ — да му чете. Е, тя танцува, макар и против волята си, а сега му чете на глас.

— Аз съм слисан — рече господин Банкс. — Госпожица Андрю да танцува! Лути пък изчезнал! Според мен е важно да знаете, господин Премиер, че този неин съжител и другар не е нито готвач, нито аптекар, а едно момче, което не е по-високо от дъщеря ми Джейн. Него госпожица Андрю го доведе от Южните морета.

— Мигар е дете?! Мили боже, тогава трябва незабавно да повикаме полицията! Едно изгубено момче трябва да бъде дирено под дърво и камък!

— Позволете да не се съглася с това, господин Премиер. Твърде е вероятно полицията само да го подплаши. Дайте му още малко време. Той е умно момче и ще успее да намери правия път.

— Е, щом мислите така... Вие познавате действащите лица в тази невероятна случка по-добре от мен, предполагам.

— Наистина е така. Навремето госпожица Андрю ми беше гувернантка. Подвизаваше се под името Свещеното страшилище. Затова според мен момчето просто е имало късмет.

— Ха! Май сега Бинокъл изпълнява ролята на Свещеното страшилище. Преди малко ѝ поднесе студена овесена каша и смеси всички нейни лекарства в една-единствена чаша. На всичкото отгоре не ѝ позволява да му чете нищо друго, освен броевете на „Фицо“, независимо дали са стари или нови.

— „Фицо“ ли? Но това, доколкото ми е известно, е комикс! А госпожица Андрю е образована жена. Сигурно принудата да чете комикси на глас направо я ужасява! Готов съм да се обзаложа, че това дори може да я подлуди!

— Но на мен те ми харесват, Банкс! Толкова ми е досадило да създавам закони, че „Фицо“ ми идва като глътка свеж въздух. Току-що минахме „Тигърът Тим и костенурката“ и в момента сме по средата на „Приключенията на Сам“. Ето защо те моля да ме извиниш, приятелю. Сега искам да чуя как той и Гуендолин са успели да надхитрят Дракона.

— О, ама разбира се! — любезно рече господин Банкс.

И като остави Министър-председателя да слуша за приключенията на Сам, проточил врат, той се завлече към дома, преизпълнен с новини от деня.

Когато префуча покрай номер осемнайсет, господин Банкс забеляза, че къщата отново е възвърнала стария си приветлив вид, а кучетата на госпожица Ларк усилено душат нещо край оградата. Явно бяха надушили кокалите, които подариха на Лути. Тъй като него вече го нямаше, те бързаха отново да си ги върнат. Защо трябва да оставят такова съкровище на другите кучета?

— Имам новини за теб — извика господин Банкс, когато госпожа Банкс го посрещна на вратата. — Това направо си е сензацията на годината, скъпа моя! Лути вече не е на нашата улица, а госпожица

Андрю е напуснала номер осемнайсет и е отишла да живее при Бинокъл!

Госпожа Банкс изписка изненадана и се строполи на най-близкия стол.

— Лути е изчезнал?! О, горкото малко момче! Не трябва ли незабавно да се втурнем да го търсим? Той е толкова млад, а е изгубен в една непозната страна!

— О, не се беспокой, скъпа, Лути има глава на раменете си. Най-вероятно е отишъл на пристанището и се е цанил за моряк на някой от търговските кораби. Повече се тревожа за госпожица Андрю. Тя държеше това момче като птица в клетка, а сега сама се озова зад решетките и е принудена да чете разни истории от „Фицо“ на глас.

— От „Фицо“?! За госпожица Андрю ли говориш?! Не мога да го повярвам!

Сега беше ред на госпожа Банкс да се слиса.

На господин Банкс му идваше да затанцува от радост. Той вече предвкусваше радостта от това, че неговият въображаем приятел от номер осемнайсет, старият астроном, отново ще обърне телескопа си към звездния небосвод. Господин Банкс дори не подозираше, че съседната къща пак е населена от своите невидими обитатели — бабата, играча на шах, познайника на адмирал Бум — смелият морски капитан, възпитаното дете от мечтите на госпожа Бум, любезната приятелка на госпожа Банкс, Спящата красавица, Гобо. Той не си даваше сметка, че дори копривата отново е започнала да избуява покрай оградата на номер осемнайсет.

— Помисли си само — говореше развлечуван господин Банкс, — номер осемнайсет отново е необитаем и сигурно такъв ще си остане!

— Все пак не е ли редно да помислим за госпожица Андрю, Джордж? Дали тя ще може да издържи подобен начин на живот?

— Не, скъпа, сигурен съм, че няма да успее. Убеден съм, Бинокъл ще се събуди една сутрин и ще разбере, че е изоставен и вече няма да има кой да му чете на глас. Както ни е известно на всички нас, госпожица Андрю си е чешит. Освен това е начетена жена и родена учителка. А призванието на учителите е да обучават някого. Готов съм да се обзаложа, че рано или късно тя ще офейка. Последния път пое към Южните морета. Може би тоя път ще отпраши на север и ще

намери някое ескимосче да се грижи за нея! Запомни ми думите, тя ще изчезне от улица „Черешова“ много по-скоро, отколкото може да се очаква.

— Много се надявам да си прав — промърмори госпожа Банкс.
— И без това на всички ни додея от ужасното й хъркане. Майкъл! — Тя внезапно прекъсна изречението си при вида на една дребна фигурка в пижама, кацнала върху перилата на стълбището. — Вече трябваше да си в леглото!

— И какво се каниш да направиш — да се изкатериш по перилата ли? — запита на свой ред бащата.

— Аз съм пират — поговори си шумно дъх Майкъл и се опита да се повдигне на пръсти, за да изглежда по-внушителен.

— Никой, дори пиратите, не могат да се пързалят *нагоре* по перилата. Това е против всички природни закони. Между другото с присърбие ти съобщавам, че Лути си е отишъл. Страхувам се, че никога повече няма да го видим.

— Знам — отвърна Майкъл. — Освен това ми е известно, че някой, който е съвсем близо до нас, може да се плъзне нагоре по перилата.

— Така ли? — сопнато попита господин Банкс. — Страх ме е да си помисля колко неща са известни на моите деца, за които на мен дори през ум не ми е минавало. А сега застани отново на краката си, както постъпват всички цивилизовани същества!

Майкъл неохотно се подчини. На него хич не му харесваше да бъде цивилизиран.

На горната площадка на стълбището като боядисана в синьо статуя го очакваше Мери Попинз, а ръката й недвусмислено сочеше право към неговото легло.

— О, не започвайте отново, моля ви, Мери Попинз. Вече ми писна всяка вечер да си лягам в леглото!

— Нощта е дадена за сън — заповеднически каза тя. — Бегом в леглото. Ти също, Джейн!

Джейн седеше на колене върху перваза на прозореца, притискаше към гърдите си кокосовия орех на Лути и гледаше втренчено луната, която прекосяваща небето, устремена по обичайния си път към хоризонта. Тя знаеше, че макар и да не го вижда, там горе има един човек, за когото нощта не е отредена за сън.

— Аз ще се погрижа за това. Благодаря ти!

Мери Попинз издърпа кокосовия орех и погледна издълбаното върху черупката му усмихнато лице, което макар и безмълвно, сякаш повтаряше думите на Лути: „Мир и благodenствие вам!“.

Тя постави кокосовия орех върху полицата на камината. Нейното отражение в огледалото над нея я погледна и двете си размениха одобрително кимване.

— Но аз исках тази нощ да стоя буден и да наблюдавам — протестираше Майкъл.

За негова голяма изненада обаче Мери Попинз не отвърна нищо. Тя мълчаливо постави един стол край леглото си и с драматичен жест го покани да седне.

Той го стори, изпълнен с решителност. Искаше и той да зърне Лути по пътя му към дома.

Но клепките му скоро започнаха да натежават. Момчето се опита с пръсти да задържи очите си отворени, но взе да се прозява — една огромна прозявка, която сякаш можеше да погълне и самия него.

— Май ще е по-добре да бдя утре — каза той най-накрая и се търкулна в леглото, а Мери Попинз го измери с поглед, който беше покрасноречив дори от думите.

— Утре никога няма да настъпи — обади се Джейн. — Когато се събудиш на заранта, вече ще бъде днес.

И тя също се отправи към леглото си.

Двамата лежаха под завивките и наблюдаваха как Мери Попинз както обикновено преминава като вихрушка през стаята, подпъхва завивките на Анабел и близнаците, поставя люлеещото се конче в ъгъла, където му е мястото, вади разни неща от детските джобове и внимателно сгъва дрешките. Когато стигна до моряшката блуза на Майкъл, тя измъкна от нея хармониката и я пъхна в ръцете на момчето.

Той реши още веднъж да опита да засвири, но колкото и да душиаше, от нея не излезе никакъв звук.

— Пак не иска да свири — каза той. — Едва ли дори Лунния човек ще успее да изтръгне някакъв звук от нея. Чудя се, Мери Попинз, защо единствено ти успя да я съживиш, когато свиреше моряшкия танц.

Мери Попинз го удостои с бърз поглед на сините си очи.

— Чудя се! — подигравателно рече тя и отново се завъртя като вихрушка из стаята.

На Джейн също й се щеше да остане на пост тази нощ, но добре знаеше, че това е невъзможно. Ето защо притихна под завивките и се замисли за Лути. Представи си как той пее и подскуча от облак на облак, увит във вълнения шал с огромни розови цветове по него. За Лути нощта също не бе време за спане. Внезапно момичето се разтревожи.

— Представете си, Мери Попинз — извика тя, — че на небето няма достатъчно облаци, та да може той да се добере до своя роден остров!

И момичето си припомни безбройните ясни нощи с безоблачно небе, когато от хоризонт до хоризонт се виждаше само тъмносиньо небе.

— Ами ако внезапно попадне на празно място! Как ще може да продължи нататък?

— Винаги някъде по небето има облаци — спокойно отвърна Мери Попинз и драсна с клечка кибрит фитила на нощната лампа върху полицата над камината. Както обикновено тя щеше да свети цяла нощ. Пламъкът изпълни стаята със сенки, които приличаха на облаци.

Джейн се почувства разколебана.

— Когато утрото настъпи, той вече ще си е у дома под кокосовите палми. Ние също ще си бъдем вкъщи, но под черешовите дървета. Различно е и въпреки това е едно и също.

— Вкъщи си е най-добре — весело рече Мери Попинз, провесвайки чадъра с дръжка като папагалска глава на закачалката.

— Ами вие, Мери Попинз? — продължи Джейн, съзнавайки, че си позволява нечувана дързост. — Къде е вашият дом? Къде отивате, когато не сте с нас?

— Всеки има нужда от свой дом — това ни каза днес, не помниш ли? — Майкъл също се беше одързостил да говори за непозволени неща.

Мери Попинз най-сетне беше спряла край масата и вече не фучеше като вихрушка из стаята. Светлината от лампата озаряваше лицето ѝ — розовите бузи, сините очи и вирнатия нос. Тя ги изгледа замислено, а те застинаха в очакване, притали дъх. Откъде ли беше дошла при тях — дали от вдън гори тилилейски или от някое поле, от сламена колиба или от старинен замък, от върховете на някоя планина или от морските брегове? Дали щеше да им каже, или отново ще запази тайната за себе си?

„О, най-сетне ще ни разкаже!“ — помислиха си те, когато лицето ѝ се оживи и светна, подсказващо за тайни, които трябва да бъдат споделени.

Сетне в очите ѝ проблесна светлинка и върху устните ѝ отново се появи познатата загадъчна усмивка, която сякаш подлагаше на

изпитание тяхното любопитство.

— Аз съм си винаги у дома — каза най-накрая тя, — където и да се намирам!

И с тези думи изгаси лампата.

---

[1] Английска мярка за дължина = 2,54 см; прен. — Бел.прев. ↑

[2] Довиждане, сбогом (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Вид малък акордеон. — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.